

Ajánló

Villámgyorsan

Jó érzés **Tószegi Zsuzsanna** és **Kora András** beszámolóját olvasni: a Nobel-díj Bizottság 2002. október 10-én 13 órakor hirdetett eredményt, és a díjnyertes *Kertész Imrének* (a Digitális Irodalmi Akadémia tagjának) két könyve már másnap olvasható volt a Neumann-ház főoldalán e-változatban. Ez az eseményhez méltó *villámgyors* reagálás még a versenyszférában is komoly elismerésre tarthatna számot. Miközben e *kimagasló* teljesítményhez a könyvtári szakma nevében csak gratulálni tudok, úgy vélem, hogy az olvasottság jelenti a Neumann-háznak a legbecsesebb elismerést (október 16-án több mint 15 ezren keresték fel Kertész Imre műveit a főlapon). A Digitális Irodalmi Akadémia szerkesztősége emellett megjelentette *első* CD-ROM kiadványát, benne a magyar Nobel-díjas 12 könyvét a díjátadáshoz időzítve.

Valódi kincs a könyvtárgépesítés döntéshozói számára **Eszenyiné Borbély Máriának** a nemzetközi szakirodalomban is szinte *egyedülálló*, hézagpótló vállalkozása: a Magyarországon alkalmazott *könyvtári szoftverek összehasonlító vizsgálata*. A dolgozat arra kereste a választ, mennyire elégedettek a hazai könyvtárak az integrált könyvtári szoftverekkel, a felmérés pedig *tudományos igényű* választ adott. Egyetértek a szerzővel, hogy a kérdés felderítése azért is érdekes, mert egyes könyvtárak szoftverválasztásában a *szakmai* szempontok mellett *egyéb tényezők* is közrejátszottak (anyagi lehetőség, számítástechnikai ismeret, igazodás más könyvtárakhoz, hogy a többit én se említsem). Az elemzés amiatt is aktuális, mert a szoftverváltás több könyvtárban napirenden van.

Erdeiné Töröcsik Katalin és **Kührner Éva** a hazai könyvtári rendszer egy rendkívül fontos szegmensére, a *kórházi orvosi szakkönyvtárakra* irányítják figyelmünket. Jogosan, hiszen ezek a könyvtárak jelentőségűkhöz, de az orvosi könyvtárügy más szereplőjéhez (pl. felsőoktatási könyvtárak) képest is meglehetősen *alulfinanszírozottak*, így bár *színvonalas* munka folyik bennük, szolgáltatásaik *elmaradnak* a korszerű követelményektől. Az írás olvasásakor eszembe jutott saját esetem, amelyhez hasonlóval bizonyára sokan tudnának még szolgálni: nehezen diagnosztizálható problémámra a megoldást nem az hozta, hogy a felkeresett orvos utánanézett a dolognak a szakirodalomban, hanem az, hogy addig jártam a Canossát egyik orvostól a másikig, amíg az egyik fejből tudta, mi a teendő. De hogyan lehetne elvárni az amúgy is agyonterhelt orvosoktól, hogy egy gyengén ellátott, jobbára még csak hagyományosan működő könyvtárban huzamos ideig kutakodjanak, esetleg az állomány szegénysége miatt hiába?

Szántó Péter